

SV

SV

SV

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 17.6.2008
KOM(2008) 364 slutlig

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH
EUROPAPARLAMENTET**

Översyn av de regionala rådgivande nämnderna

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1.	Inledning	3
2.	Utvärdering av de viktigaste delarna av den allmänna ram som fastställs genom rådets beslut 2004/585/EG, ändrat genom rådets beslut 2007/409/EG.....	4
2.1.	Geografisk täckning	4
2.2.	Struktur, medlemskap och förfaranden	5
2.2.1.	Struktur.....	5
2.2.2.	Medlemskap	5
2.2.3.	Sammansättningen för de beslutande organen.....	6
2.2.4.	Verksamhet	7
2.3.	Icke-medlemmars deltagande.....	7
3.	De regionala rådgivande nämndernas inflytande på beslutsfattandet inom den gemensamma fiskeripolitiken	8
3.1.	Allmänna tendenser: Bättre dialog med och mellan aktörer	8
3.2.	Uppföljning av nämndernas utlåtanden	9
3.3.	Tänkbara sätt att få fram bättre och snabbare utlåtanden från nämnderna	10
4.	Slutsats	11
	BILAGA 1 – Regionala rådgivande nämnder som är igång (1.1.2008)	13
	BILAGA 2 – Statistik om nämndernas	14

1. INLEDNING

Regionala rådgivande nämnder inrättades för att den gemensamma fiskeripolitiken skulle kunna förbättras genom de kunskaper och erfarenheter som fiskare och andra berörda parter besitter och ta hänsyn till de olikartade förhållandena i olika EU-vatten¹. Nämnderna bidrar till den gemensamma fiskeripolitikens mål genom att ge råd till kommissionen och medlemsstaterna.

Genom rådets beslut nr 2004/585/EG av den 19 juli 2004 (*beslutet*) fastställdes en gemensam ram för de regionala rådgivande nämnderna (sammanlagt sju stycken). Ramen omfattar bland annat bestämmelser om geografisk täckning, struktur och sammansättning och förfaranden². De regionala rådgivande nämnderna leds av aktörerna och deras verksamhet bekostas delvis av gemenskapen.

I artikel 11 i beslutet fastställs följande: *“Tre år efter det datum då den sista regionala rådgivande nämnden blir operativ eller senast den 30 juni 2007 skall kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av detta beslut och om hur de regionala rådgivande nämnderna fungerar.”*

Processen för att inrätta de regionala rådgivande nämnderna har dock tagit mer än tre år och är ännu inte avslutad. Den 30 juni 2007 hade sex av de sju regionala rådgivande nämnderna inrättats, även om det för två av dem – den regionala rådgivande nämnden för sydvästliga vatten och den regionala rådgivande nämnden för fjärrfiske – skedde först våren 2007 (se bilaga 1). I och med att den regionala rådgivande nämnden för Medelhavet ännu inte bildats skulle en utvärdering offentliggjord i juni 2007 endast ha omfattat fyra regionala rådgivande nämnder. Kommissionen beslutade därför att skjuta upp offentliggörandet av denna översyn med ett år.

Efter en första utvärdering av de regionala rådgivande nämndernas potential att bidra till utvecklingen av den gemensamma fiskeripolitiken föreslog kommissionen att finansieringssystemet för nämnderna skulle ändras, eftersom de behöver finansiell stabilitet för att kunna axla sin rådgivande roll inom den gemensamma fiskeripolitiken på ett effektivt sätt. Förslaget stöddes av rådet och Europaparlamentet och trädde i kraft den 15 juni 2007³.

Den här rapporten innehåller kommissionens analys och utvärdering av den nuvarande ramen för de regionala rådgivande nämnderna⁴. Den behandlar också hur nämnderna bidragit till den gemensamma fiskeripolitiken, belyser några av de rådande trenderna och föreslår förbättringar av samrådsprocessen. I enlighet med artikel 11 i beslutet omfattar inte kommissionens utvärdering frågan om en eventuell utveckling av nämndernas funktion i den gemensamma fiskeripolitikens styrelseformer, som fastställs i rådets förordning nr 2371/2002. Detta bör i stället göras i samband med nästa reform av den gemensamma fiskeripolitiken.

---

¹ Artiklarna 31 och 32 i rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken, EGT L 358, 31.12.2002, s. 59-80.

² EUT L 256, 3.8.2004, s. 17-22.

³ Rådets beslut nr 2007/409/ET av den 11 juni 2007, EUT L 155, 15.6.2007, s. 68-70.

⁴ Kommissionens utvärdering bygger på dess egna erfarenheter av hur de regionala rådgivande nämnderna fungerar och på resultaten från ett frågeformulär som sändes till medlemsstaterna och nämnderna i december 2006.

2. UTVÄRDERING AV DE VIKTIGASTE DELARNA AV DEN ALLMÄNNA RAM SOM FASTSTÄLLS GENOM RÅDETS BESLUT 2004/585/EG, ÄNDRAT GENOM RÅDETS BESLUT 2007/409/EG

2.1. Geografisk täckning

Kommissionen anser att den nuvarande geografiska täckningen i stort sett är tillfredsställande och att det inte finns någon anledning att inrätta ytterligare regionala rådgivande nämnder. Nämnderna bör utnyttja alla möjligheter att bilda underavdelningar för specifika frågor, särskilt nämnder som omfattar stora geografiska områden.

Kommissionen har uppmärksamats på ett antal specifika frågor som rör nämndernas geografiska täckning. Dessa skulle kunna diskuteras ytterligare tillsammans med övriga institutioner och aktörerna.

- (1) Det har framförts att ICES-område IV (väster om Skottland) har mer gemensamt med Nordsjön, i både biologiskt och socioekonomiskt perspektiv.
- (2) Ansvarsområdet för den regionala rådgivande nämnden för pelagiska bestånd begränsas enligt rådets beslut till fyra specifika bestånd i alla områden utom Östersjön och Medelhavet. Det har ifrågasatts om inte andra pelagiska bestånd eller fisken borde ingå, som vitlinglyra och tobisfiskar i Nordsjön. Kommissionen anser att de regionala rådgivande nämndernas gränser i möjligaste mån bör motsvara naturliga ekosystemgränser och är därför tveksam till att föreslå en sådan ändring av beslutet.
- (3) Förvaltningen av djuphavsbestånd har blivit en het politisk fråga för EU-fisket och diskuteras för närvarande i flera av nämndernas arbetsgrupper på grundval av geografiska kriterier. Kommissionen anser att det inte är nödvändigt att skapa en särskild regional rådgivande nämnd för djuphavsbestånd, men att gemensamma arbetsgrupper bör inrättas för att samordna nämndernas utlåtanden inom det här området och undvika dubbelarbete.
- (4) Beslutet nämner inte uttryckligen Svarta havet. Den regionala rådgivande nämnden för Medelhavet skulle dock kunna bilda en särskild arbetsgrupp för Svarta havet, såsom är fallet med Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet, som var den modell som bilaga I i 2004 års beslut baserades på. Ett annat alternativ är tillfälliga diskussionsforum med deltagande av aktörer från Rumänien, Bulgarien, berörda länder utanför EU och kommissionen. Kommissionen ser inte någon omedelbar anledning att inrätta en särskild regional rådgivande nämnd för Svarta havet, men anser att det finns ett akut behov av samordnade åtgärder på regional nivå när det gäller fiskeförvaltning, forskning, datainsamling och bedömning av bestånd i Svarta havsområdet.

Det uppkommer ofta frågor som är av intresse för två eller fler regionala rådgivande nämnder. I sådana fall bör nämnderna satsa på att samordna sina ståndpunkter och utfärda gemensamma rekommendationer enligt artikel 8 i beslutet. Möten där flera nämnder deltar ger sekretariaten och ordförandena tillfälle att planera diskussionerna om olika frågor av gemensamt intresse. Man bör därför fortsätta att anordna sådana möten.

2.2. Struktur, medlemskap och förfaranden

2.2.1. Struktur

Varje regional rådgivande nämnd har en generalförsamling och en verkställande kommitté samt ett sekretariat och ett antal arbetsgrupper. Några nämnder har också utvecklat fokusgrupper som arbetar med specifika tekniska frågor innan diskussionerna inleds i arbetsgrupperna eller den verkställande kommittén. Detta kan underlätta diskussionerna, men det är viktigt att man samtidigt ser till att alla berörda parter, som t.ex. aktiva observatörer (från kommissionen eller från nationella och regionala förvaltningar), kan delta om de så önskar utan några direkta eller indirekta begränsningar, som t.ex. att tolkning saknas. Arbetsgrupperna får dock inte bli för många och en viss rationalisering kan bli nödvändig i framtiden.

2.2.2. Medlemskap

- Fiskerisektorn

Fångstsektorn har varit den mest aktiva delsektorn inom fiskerisektorn. Detta är naturligt, eftersom det i beslutet fastställs att minst en företrädare för fångstsektorn från varje berörd medlemsstat ska ingå i varje verkställande kommitté. Bearbetningsföretag, mellanhänder och andra marknadsorganisationer som detaljhandeln, ingår också i definitionen av fiskerisektorn enligt beslutet. Dessa aktörer har tillsammans med konsumentorganisationerna stor betydelse för utvecklingen av fiskerimarknaden. Kommissionen anser att dessa intressen bör bli mer aktiva och bidra till att forma den gemensamma fiskeripolitiken ”från nätet till tallriken”.

Gräsrotsintressena har inte deltagit på det sätt man hade hoppats. Detta är möjligt att detta är oundvikligt med så stora organisationer som regionala rådgivande nämnder. Många fiskehamnar har inte heller de anläggningar som krävs för att stå värd för nämndmöten. Gräsrotternas deltagande bör dock främjas.

- Andra intressegrupper

I några nämnder har icke-statliga organisationer på miljö- och utvecklingsområdet varit aktiva medlemmar, trots vissa kapacitets- och resursproblem som gjort det svårt för dem att delta i alla arbetsgruppsmöten. Kommissionen skulle vilja se ett mer aktivt deltagande från vattenbruksproducenter, fritids- och sportfiskare och konsumenter, med tanke på dessa aktörers betydelse för rådande policy- och marknadstrender som påverkar den gemensamma fiskeripolitiken.

Relevansen av kvinnonätverk i fiskesektorgruppen skulle kunna omprövas. I nästan alla regionala rådgivande nämnder anser den grupp som företräder kvinnonätverk att de snarare borde tillhöra gruppen ”andra intressegrupper”, eftersom de menar att deras intressen inte är begränsade till fisket utan omfattar den socioekonomiska dimensionen av kustområdena som helhet.

Flera grupper, som bland sina medlemmar har intressen från fiskerisektorn, har bett att få gå med i regionala rådgivande nämnder som ”andra intressegrupper”. Det faktum att så många sådana organisationer ansöker om platser i den verkställande kommittén är bekymrande för kommissionen, eftersom detta riskerar att rubba den nuvarande intressebalansen.

2.2.3. Sammansättningen för de beslutande organen

- Generalförsamling

Generalförsamlingen antar årsrapporten och utser den verkställande kommitténs medlemmar. Enligt beslutet ska de berörda medlemsstaterna godkänna medlemmarna i generalförsamlingen. Detta ska ske i det inledande skedet då den regionala rådgivande nämnden bildas. Situationen är inte lika klar när nya organisationer ansöker om medlemskap i en nämnd som redan existerar och börjat bedriva sin verksamhet.

Två tredjedelar av platserna i generalförsamlingen ska vikas åt företrädare för fiskerisektorn och en tredjedel åt företrädare för ”andra intressegrupper”. När en nämnd redan är bildad är det svårt att bibehålla den här fördelningen. Om exempelvis en icke-statlig organisation drar sig ur borde teoretiskt sett två fiskerierorganisationer stängas ute så att fördelningskvoten kan bibehållas. Den här bestämmelsen begränsar i praktiken antalet medlemmar och kan hindra fiskare på gräsrotsnivå eller marknadsorganisationer från att gå med. Den nuvarande bestämmelsen om sammansättning bör därför ändras, men alla gruppers rättigheter måste då skyddas, i synnerhet när medlemmar i den verkställande kommittén utses.

- Verkställande kommitté

Detta är det viktigaste organet i en regional rådgivande nämnd. Den verkställande kommittén leder arbetet och antar rekommendationer. Antalet platser är begränsat till 24. Precis som i generalförsamlingen är två tredjedelar av platserna vikta åt fiskerisektorn och en tredjedel åt andra intressegrupper.

Det nuvarande systemet fungerar tillfredsställande i de flesta nämnderna. Det finns dock två regionala rådgivande nämnder (nämnden för fiske på öppet hav/fjärrfiske och nämnden för Medelhavet) som tycks ha stora problem med att följa den här regeln, på grund av att det är så många medlemsstater och fiskerisektorsorganisationer som berörs. Följande alternativ bör övervägas för att lösa problemet:

- Antalet platser kan ökas till 30 genom ett konsensusbeslut i generalförsamlingen, samtidigt som kvoten 2:1 bibehålls. Detta förutsätter en ändring av beslutet och har fördelen att fångstsektorn får mer utrymme, samtidigt som den rådande balansen mellan olika intressen bibehålls. Det finns dock en risk för att det ökade antalet platser för fångstsektorn i praktiken skulle minska andra intressegruppers inflytande ännu mer, eftersom de redan i dag har svårt att fylla de platser de tilldelas, på grund av brist på resurser.
- Antalet platser kan ligga kvar på 24, om nämnderna samtidigt i sin arbetsordning inför ett rotationssystem för organisationer från samma intressegrupp, så att fler organisationer kan inneha samma plats i den verkställande kommittén över tid.

Det finns ingen enighet mellan aktörerna i det här skedet. Kommissionen föredrar alternativ två, men är öppen för att diskutera andra lösningar, så länge som den nuvarande intressebalansen inte rubbas.

De regionala rådgivande nämnderna bör huvudsakligen bestå av fiskare, men kommissionen anser också att andra intressen måste delta på ett effektivt sätt för att nämnderna ska kunna fungera på det sätt som gemenskapens lagstiftare avsett. Om aktörerna företräds på ett bristfälligt sätt kan det leda till att nämnderna koncentrerar sig på tekniska frågor som endast

är av intresse för fångstsektorn. För att uppmuntra andra intressegruppen att gå med i de regionala rådgivande nämnderna bör de diskussioner som förs omfatta bredare frågor, som miljömärkning och marknadstrender.

2.2.4. Verksamhet

Beslutsfattandet i de regionala rådgivande nämnderna måste präglas av öppenhet och insyn. Arbetsgruppernas och den verkställande kommitténs uppgifter måste fastställas tydligt. Det ökade antalet fokusgrupper får inte leda till att öppenheten minskar. I samband med skriftliga samråd måste nämnderna se till att alla berörda medlemmar får all relevant information. Besluten ska om möjligt fattas i samförstånd. Om det inte är möjligt ska en tydlig hänvisning till avvikande åsikter bifogas till det utlåtande som sänds till kommissionen. Mötesprotokollen ska vara tillgängliga för alla. Dessa regler följs i allmänhet av nämnderna, men en mer systematisk uppföljning bör göras.

Det är mycket viktigt att alla medlemmar och allmänheten informeras om nämndernas verksamhet. Med tanke på hur komplicerade de diskuterade ärendena är och den allt större arbetsbelastningen finns det risk för att de regionala rådgivande nämnderna tappar kontakten med gräsrotsnivån och utvecklar ett eget liv, där informationen begränsas till en liten grupp som huvudsakligen består av medlemmarna i den verkställande kommittén. Dessa måste företräda sina egna grupper och ska inte försöka agera som oberoende experter. För att lösa det här problemet har nämnderna tagit en mängd positiva initiativ, som att utveckla webbplatser där alla dokument finns tillgängliga, sända veckobrev till medlemmarna och utarbeta pressmeddelanden. Några nämnder har försökt öka närvaron vid generalförsamlingarna genom att anordna möten i fiskehamnar eller genom att inrätta talarstolar som är öppna för alla. Dessa positiva initiativ bör fortsätta och utvecklas.

De regionala rådgivande nämnderna kan inte tillhandahålla översättning och tolkning till alla medlemmarnas språk. De måste dock garantera lika tillgång till information i möjligaste mån. Nämndernas medlemmar måste fastställa fungerande regler för översättning och tolkning och avsätta en rimlig andel av resurserna till detta.

De rådgivande nämnderna leds av berörda parter. Det är deras sak att fastställa hur verksamheten ska bedrivas, inom den allmänna ram som fastställts av gemenskapen. Arbetsordningen tycks dock inte alltid vara så detaljerad att man kan undvika tolkningsproblem, tillhandahålla lösningar och garantera en jämvikt mellan de olika grupperna. Exempelvis har det uppstått problem i samband med ansökningar om medlemskap och obetalda medlemsavgifter. Sekretariatet har en avgörande roll i det här hänseendet för att se till att nämnderna fungerar effektivt och detta bör avspeglas i deras stadgar. Kommissionen skulle kunna föreslå riktlinjer för nämnderna på grundval av bästa praxis.

2.3. Icke-medlemmars deltagande

Forskare deltar ofta i nämndernas möten för att förklara Internationella havsforskningsrådets (ICES) utlåtanden och kommentera data. Det nya samförståndsavtalet mellan kommissionen och ICES tillhandahåller en struktur för forskares deltagande i möten med aktörer och vice versa. Definitionen av forskare i beslutet bör utvidgas till att omfatta även andra experter, som ekonomer.

Medlemsstaternas engagemang varierar. En del är mer aktiva än andra, både när det gäller att delta i möten och i fråga om ekonomiska eller andra bidrag. Medlemsstaternas aktiva

deltagande, i enlighet med beslutet, kommer att vara centralt för att nämnderna ska bli framgångsrika.

Kommissionen ger ekonomiskt stöd till nämnderna och bistår deras sekretariat i förvaltningen av gemenskapens samfinansiering genom råd om genomförandet av bidragsavtal. Kommissionens experter deltar också i arbetsgruppernas möten i den utsträckning som de tillgängliga resurserna tillåter det. Kommissionen anser dock att det inte är lämpligt att dess tjänstemän deltar i alla nämndmöten och att deras frånvaro ibland kan främja en mer oberoende diskussion. En koncis dagordning bör sändas ut i förväg, och i den ska det anges om nämnden önskar att kommissionen ska delta.

Deltagandet av företrädare från tredjeländer är nyttigt och bör uppmuntras, även om det kanske behöver begränsas i samband med diskussioner om tänkbara EU-ståndpunkter i förhandlingar med tredjeländer. Bristen på ömsesidiga arrangemang leder till obalanser i informationsutbytet. Man bör överväga att förhandla fram ett ömsesidigt tillträde till motsvarande möten mellan aktörer i tredjeländer för nämnderna.

Enligt beslutet ska rådgivande kommittén för fiske och vattenbruk delta i de regionala rådgivande nämndernas möten. Denna kommittén är den andra hörnstenen i styrelseformerna för den gemensamma fiskeripolitiken. Det krävs en väl fungerade samordning med kommittén för fiske och vattenbruk för att undvika dubbelarbete, men ansvarsfördelningen mellan nämnderna och denna kommitté är inte alltid tydlig. Det kan vara alltför förenklat att bygga arbetsfördelningen mellan nämnderna och kommittén för fiske och vattenbruk på regionala frågor respektive övergripande frågor, eftersom det kan finnas legitima "regionala" dimensioner av frågor som förenkling, totala tillåtna fångstmängder och kvoter och tekniska åtgärder etc. Likaså kan de regionala rådgivande nämndernas utlåtanden ha effekter på alla nivåer. Kommissionen kommer att lägga fram en utvärdering av kommittén för fiske och vattenbruk och dess finansieringsinstrument senast i juni 2008. En av de frågor som ska diskuteras efter denna utvärdering är samarbetet mellan kommittén för fiske och vattenbruk och de regionala rådgivande nämnderna samt deras respektive roller.

3. DE REGIONALA RÅDGIVANDE NÄMNDERNAS INFLYTANDE PÅ BESLUTSFATTANDET INOM DEN GEMENSAMMA FISKERIPOLITIKEN

3.1. Allmänna tendenser: Bättre dialog med och mellan aktörer

De regionala rådgivande nämnderna har förbättrat tillgången till information och ökat förståelsen för beslut som fattas på EU-nivå. Genom nämnderna presenteras nya förslag för aktörerna, som också har tillgång till kommissionens arbetsprogram så att de kan organisera sitt arbete i enlighet med detta och begära kompletterande information. De regionala rådgivande nämnderna är företrädare i det rådgivande organet för Gemenskapens kontrollorgan för fiske och deltar i dess arbete⁵. Informationsflödet går också nedifrån och upp och nämndernas medlemmar ger kommissionen nyttig information om lokala faktorer. De regionala rådgivande nämnderna har också bidragit till att skapa regionala nätverk som underlättar förmedling av erfarenheter och idéer.

---

⁵ Rådets förordning nr 768/2005/EG av den 26 april 2005, EUT L 128, 21.5.2005, s. 1-14.

De regionala rådgivande nämnderna är numera aktiva aktörer i den gemensamma fiskeripolitiken. Antalet rekommendationer till kommissionen ökar, liksom antalet möten och seminarier (bilaga 2). Många rekommendationer har utfärdats på begäran av kommissionen, men nämnderna tar ofta egna initiativ och anordnar evenemang och workshops om sådana frågor som rättighetsbaserad förvaltning eller kontroll och tillsyn⁶. Vid flera tillfällen har olika regionala rådgivande nämnder anordnat seminarier gemensamt eller inbjudit andra nämnder att delta i möten⁷. Några av nämnderna har också uttryckt ett intresse för att diskutera havspolitiska frågor⁸.

Kommissionen är inte den enda slutanvändaren av nämndernas utlåtanden, utan medlemsstater har hänvisat till dem i diskussioner i ministerrådet och de har tagits upp av ledamöter i Europaparlamentet. Regionala rådgivande nämnder har också deltagit i flera möten som anordnats av Europaparlamentets ledamöter. Några medlemsstater har utnyttjat nämndernas möten för att diskutera frågor inom den gemensamma fiskeripolitiken med aktörerna, t.ex. fastställandet av skyddade havsområden.

De regionala rådgivande nämnderna har bidragit till att mildra den negativa synen på den gemensamma fiskeripolitiken och därmed främjat ytterligare direktkontakter mellan aktörer, EU-tjänstemän, medlemsstater och forskare. De regionala rådgivande nämnderna håller dock fortfarande på att finna sina former. För att kunna enas om gemensamma rekommendationer måste aktörerna först lära känna varandra bättre och utveckla nya arbetsmetoder. Några regionala rådgivande nämnder har kunnat bygga vidare på existerande regionala initiativ, medan andra områden och sektorer saknar sådana strukturer och därmed haft stora problem med att utveckla kapaciteten. Detta förklarar varför inte alla nämnder bildades samtidigt och deras verksamhet inte utvecklats i samma takt.

3.2. Uppföljning av nämndernas utlåtanden

I enlighet med artikel 7.3 i beslutet ska kommissionen svara på alla rekommendationer från regionala rådgivande nämnder inom tre månader och ta upp alla frågor som förs fram. Kommissionens svar sänds till de regionala rådgivande nämnderna och läggs ofta ut på deras webbplatser.

När de regionala rådgivande nämnderna rådfrågas är kommissionen särskilt intresserad av praktiska kommentarer som kan hjälpa den att på ett mer effektivt sätt ta hänsyn till regionala och lokala faktorer eller faktorer kopplade till specifika fisken. I detta hänseende har nämndernas utlåtanden över tid både blivit bättre och tillhandahållits snabbare. Några regionala rådgivande nämnder har lämnat mycket väl underbyggda råd om långsiktiga förvaltningsplaner, och kommissionen har beaktat dessa rekommendationer.

Det har dock funnits tillfällen då kommissionen inte har kunnat följa nämndernas råd. Några regionala rådgivande nämnder har klagat över att kommissionen i förhandlingar med tredjeländer underlåter att följa nämndernas rekommendationer som antagits enhälligt. I den typen av förhandlingar kan dock inte kommissionen hävda sin ståndpunkt unilateralt utan

---

⁶ T.ex. den konferens om kontroll och efterlevnad som anordnades av den regionala rådgivande nämnden för Östersjön (mars 2007).

⁷ T.ex. det gemensamma mötet om skyddade havsområden (mars 2008) och det möte om torskbeståndens återhämtning som anordnades av den regionala rådgivande nämnden för Nordsjön och den regionala rådgivande nämnden för vatten i nordväst (mars 2007).

⁸ Diskussioner om Nord Stream-projektet i Östersjön.

måste försöka uppnå en kompromiss med motparten. Ibland har nämndernas utlåtanden krävt åtgärder som ligger utanför kommissionens behörighet.

De regionala rådgivande nämndernas underlag för totala tillåtna fångstmängder är ett sådant besvärligt fall. Detta arbete, som sker årligen, kan få fångstsektorn att fokusera på sina kortsiktiga intressen, vilket i sin tur kan göra det svårt för medlemmar i nämnderna att uppnå enighet. Flera miljöorganisationer har dragit sig ur diskussionerna och vägrat att stödja nämndernas förslag i den här frågan. Vid flera tillfällen har kommissionen tagit hänsyn till nämndernas rekommendationer i slutförhandlingarna med medlemsstaterna, trots att de i lämnats in sent.

Kommissionens uppföljning av nämndernas utlåtanden beror på om råden är förenliga med målen för den gemensamma fiskeripolitiken och ett hållbart fiske. Detta är det kriterium som kommissionen använder när den utvärderar nämndernas utlåtanden, inte frågan om hela nämnden enats om råden. Kommissionen har vid upprepade tillfällen förklarat att den inte kan följa nämndernas rekommendationer när de drastiskt avviker från vetenskapliga utlåtanden eller står i strid med internationella skyldigheter eller gemenskapens långsiktiga förvaltningsplaner.

Kommissionen erkänner att den behöver utfärda tydliga riktlinjer, där det anges vilka riktmärken som används för att bedöma kvaliteten på nämndernas utlåtanden. Kommissionen avser att utarbeta sådana riktmärken för att vägleda nämnderna i deras arbete och kommer att anordna årliga genomgångar med enskilda nämnder för att diskutera uppföljningen av deras råd.

3.3. Tänkbara sätt att få fram bättre och snabbare utlåtanden från nämnderna

De regionala rådgivande nämnderna behöver tid för att genomföra riktiga samråd med sina medlemmar, sända ut förslag och samla in underlag. Tidigareläggningen har ökat tiden för samråd och diskussion med forskare, eftersom de flesta vetenskapliga rekommendationerna finns tillgängliga redan i juli. Konsekvensbedömningen kan bidra till att öka aktörernas engagemang under de tidiga stadierna av kommissionens reflektionsprocess. Kommissionen kommer att förbättra sin planeringsprocess för att ge bättre och tidigare anvisningar till de regionala rådgivande nämnderna och göra det möjligt för dem att planera sitt arbete och fastställa prioriteringar.

Handlingar som sänds till nämnderna från kommissionen kan förefalla väldigt tekniska och svåra att förstå, särskilt när de endast finns tillgängliga på ett språk. Detta försvårar samråden med fiskare på gräsrotsnivå och kan ytterligare förskjuta balansen i fråga om inflytande till förmån för medlemmar som har den tekniska expertis som krävs. Nämndernas medlemmar känner sig ibland överväldigade av all information och har svårt att få grepp om vad som förväntas av dem. Kommissionen kommer att se över sina samrådsmetoder: Handlingar kommer att författas på ett enklare språk och innehålla en lista över specifika frågor där kommissionen vill ha råd av nämnderna.

Samrådet med nämnderna bör inte inriktas på kortsiktiga frågor som har omedelbara ekonomiska effekter. Detta sår bara split mellan nämndernas medlemmar och bidrar till att underminera deras legitimitet. Kommissionen vill exempelvis hellre se en systematisk diskussion om principerna i dess årliga policymeddelande om fiskemöjligheter än diskussioner om totala tillåtna fångstmängder för enskilda bestånd. De regionala rådgivande nämnderna har en viktig roll i diskussionerna om långsiktiga strategiska frågor, som

långsiktiga förvaltningsplaner, fångst som kastas över bord och en ekosystemsyn. Den studieresa till Norge som kommissionen anordnade 2007 gav intressanta tillfällen att diskutera dessa frågor med företrädare för regionala rådgivande nämnder⁹.

De regionala rådgivande nämnderna inrättades för att få fram aktörernas syn på vetenskapliga utlåtanden och politiska alternativ, inte som en ersättning för forskare. Nämndernas utlåtanden ska dock bygga på bästa tillgängliga uppgifter. Det nya samförståndsavtalet mellan ICES och Europeiska gemenskapen skapar nya möjligheter för förbättrat samarbete mellan de regionala rådgivande nämnderna och ICES genom presentationer av ICES-utlåtanden, fokusgrupper om långsiktiga förvaltningsplaner dataworkshops etc. På grundval av de regionala rådgivande nämndernas förslag kan kommissionen också begära att ICES genomför studier om specifika frågor. Detta samarbete skulle på ett fruktbart sätt kunna utvidgas till ekonomer och samhällsvetare från den vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen. De regionala rådgivande nämnderna kommer också att få bättre tillgång till data enligt de nya reglerna för datainsamling¹⁰.

Det finns helt klart en koppling mellan kvaliteten på och genomslagskraften för nämndernas råd och dessa organs sammansättning. Ett brett deltagande från många olika sektorer är bästa garantin för bra och välbalanserade utlåtanden som är i enlighet med den gemensamma fiskeripolitikens mål.

4. SLUTSATS

Den nuvarande rättsliga ramen fungerar generellt sett bra, i och med att den har möjliggjort bildandet av regionala rådgivande nämnder och vägleder deras verksamhet. Det kan nu finnas utrymme för förbättringar eller förtydliganden av vissa bestämmelser i beslutet utifrån de erfarenheter som hittills gjorts. Kommissionen har påpekat var sådana förändringar kan övervägas och skulle vilja diskutera dessa frågor med alla berörda parter innan eventuella ändringar föreslås.

Det finns dock ett antal åtgärder som kan genomföras på kort sikt och som kan förbättra nämndernas sätt att fungera utan att det för den skull kräva någon ny lagstiftning. Kommissionen kommer därför att vidta följande åtgärder:

- Uppmuntra deltagandet av flera olika typer av aktörer, genom att förbättra organisationens image och roll.
- Förbättra de regionala rådgivande nämndernas tillgång till vetenskapliga rön och data, så att de kan dra full nytta av samförståndsavtalet med ICES och bestämmelserna i den nya förordningen om datainsamling.

---

⁹ Kommissionen anordnade en studieresa till Kanada och USA tillsammans med EU-aktörer i början av juni 2006. Syftet var att titta på hur förvaltningssystem fungerar i praktiken utanför EU. De regionala rådgivande nämndernas ordföranden och en ickestatlig organisation som aktivt deltar i nämndarbetet inbjöds att delta. År 2007 anordnades en studieresa till Island och Norge i syfte att diskutera erfarenheter av olika sätt att hantera fångst som kastas överbord i dessa två länder.

¹⁰ Rådets förordning (EG) nr 199/2008 av den 25 februari 2008 om upprättande av en gemenskapsram för insamling, förvaltning och utnyttjande av uppgifter inom fiskerisektorn och till stöd för vetenskapliga utlåtanden rörande den gemensamma fiskeripolitiken, EUT L 60, 5.3.2008, s. 1-12.

- Involvera de regionala rådgivande nämnderna i en reflektionsprocess om den gemensamma fiskeripolitikens långsiktiga utveckling, exempelvis genom särskilda studieresor.
- Förbättra samrådsprocessen genom att involvera de regionala rådgivande nämnderna i ett tidigare stadium, ge dem den tid de behöver för att svara och ge dem tydligare och mer lättillgängliga handlingar.
- Föreslå riktmärken som kan göra nämndernas utlåtanden mer samstämmiga med den gemensamma fiskeripolitikens syften. Kommissionen kommer också att överväga att anordna årliga genomgångar med de regionala rådgivande nämnderna för att diskutera kommissionens uppföljning av deras utlåtanden.
- Synliggöra nämnderna bättre via kommissionens webbplats.
- Föreslå riktlinjer om förfaranden och finansiell förvaltning av gemenskapens samfinansiering.

Det är för tidigt för att göra någon slutgiltig bedömning av nämnderna, eftersom alla nämnder befinner sig i olika utvecklingsskeden och arbetar under väldigt olikartade villkor. Trots de svårigheter som stötts på i startfasen har dock de rådgivande nämnderna redan bidragit till den gemensamma fiskeripolitikens utveckling på ett positivt sätt.

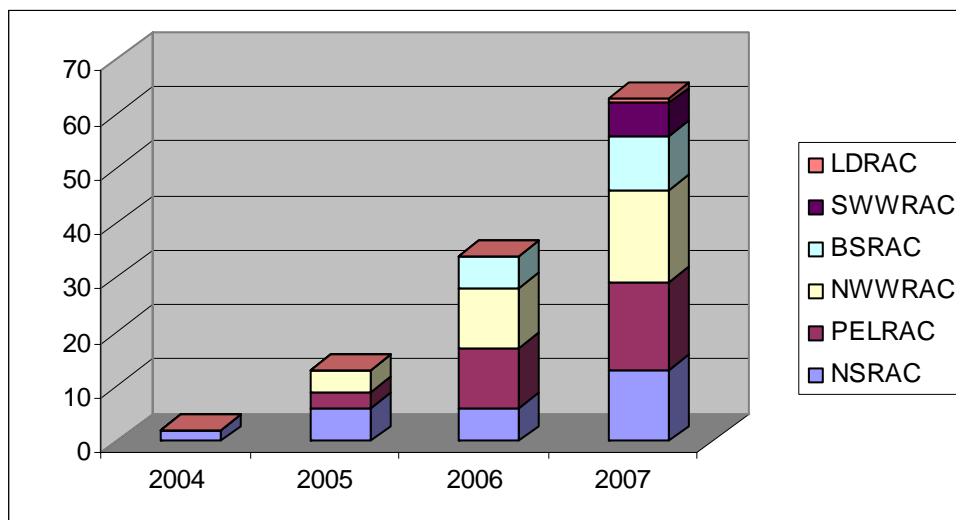
Kommissionen kommer att lyssna till Europaparlamentet, rådet och aktörerna innan den föreslår några ytterligare ändringar av den nuvarande rättsliga ramen.

BILAGA 1 – Regionala rådgivande nämnder som är i gång (1.1.2008)

	Nordsjön	Pelagiska bestånd	Nordvästliga vatten	Östersjön	Fiske på öppet hav/fjärrfiske	Sydvästliga vatten
Bildande:	1 november 2004	16 augusti 2005	26 september 2005	13 mars 2006	30 mars 2007	9 april 2007
Säte:	Aberdeen, Förenade kungariket	Rijswijk, Nederländerna	Dublin, Irland	Köpenhamn, Danmark	Madrid, Spanien	Lorient, Frankrike
Berörda medlemsstater:	9 – Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrike, Nederländerna, Polen, Sverige och Förenade kungariket	10 – Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrike, Irland, Nederländerna, Polen, Portugal, Sverige och Förenade kungariket	6 – Belgien, Spanien, Frankrike, Irland, Nederländerna och Förenade kungariket	8 – Danmark, Tyskland, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Finland och Sverige	12 – Danmark, Tyskland, Estland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Litauen, Nederländerna, Polen, Portugal och Förenade kungariket	5 – Belgien, Spanien, Frankrike, Portugal och Nederländerna
Ordförande:	Hugo Andersson	Iain MacSween	Sam Lambourn	Reine Johansson	Antonio Cabral	Victor Badiola
Medlemmar:	32	60	55	42	72	115
Webbplats:	http://www.nsrac.org	http://www.pelagic-rac.org	http://nwrrac.org/	http://www.bsrac.org		http://www.ccr-s.eu

BILAGA 2 – Statistik om nämndernas verksamhet

Rekommendationer som sänts till kommissionen

Sammanträden

